

Lektor

Center for Amerikanske Studier, Institut for Kulturvidenskaber, Syddansk Universitet

MARIANNE KONGERSLEV

Adjunkt

Institut for Kultur og Globale Studier, Aalborg Universitet

ÆNGSTELIGE HILLBILLIES

Reaktionære artefakter og affekter i Trumps USA

Komikeren Sarah Silverman stillede i 2016 den demokratiske senator og tidligere præsidentkandidat Bernie Sanders spørgsmålet: "Hvor går grænsen mellem at forsøge at forstå den angst og vrede, den nye hvide nationale sekt udtrykker, og at man fundamentalt fornægter deres racisme og had?" Chokerede og vantro efter præsidentvalget i november 2016 forsøgte mange amerikanere at begribe, hvad der var sket, og Silvermans spørgsmål er stadig centralt mere end et år efter Donald J. Trumps indsættelse som præsident. Denne artikel forsøger at besvare det overordnede spørgsmål: *Hvordan kan vi bruge litteraturen til at forstå, hvordan fattige hvide bjergfolk positionerer sig selv i et prekæriserende system?* Med nedslag i to selvbiografiske erindringsbøger analyserer vi, hvordan teksterne italesætter og indskriver sig i den frembrusende følelsesstruktur, Trump blev en del af, da han som præsidentkandidat transformerede sig til talerør for de fattige hvide amerikanere, særligt de såkaldte *hillbillies*.¹

1 Termen bliver oftest brugt nedladende og henviser mere til en stereotyp konstruktion end faktiske mennesker. Vi forsøger i artiklen at bruge 'hillbilly,' når vi refererer mest til konstruktionen, og andre termer, når vi refererer til menneskene i de sydlige bjergområder.

Wilma Dykemans memoier *Family of Earth: A Southern Mountain Childhood* skildrer ikke kun en familiehistorie, men også en historie om en region, Appalachia. Memoierne er skrevet under Anden Verdenskrig og er derfor farvet af Dykemans samtid, af den *zeitgeist*, der foreskrev en til tider brutal form for individualisme og ansvarlighed. Det er følelsesladede memoier, der udtrykker en særlig form for ængstelig, reaktionær nostalgi og modstand mod forandring, forbrugersamfundet og industrialiseringens prekærisering og ødelæggelse af samfundet, og ikke mindst naturen.

J. D. Vances *Hillbilly Elegy: A Memoir of a Family and a Culture in Crisis* om livet i Ohios Rustbælte og Kentuckys bjergområder tiltrak de læsere, der forsøgte at lokalisere og forstå Trump-vælgerne. Vances opvækst i Trumpland illustrerer den hvide underklasses ængstelighed, som valget af Trump nu synliggjorde: krise og forfald i tidligere velfungerende byer som følge af globaliseringens fabrikslukninger, bolig- og finanskriser, raseri, fysisk og følelsesmæssig vold, sammenbrud af familieliv, nedbrydning af patriarkalske magtstrukturer, afhængighed af alkohol og stoffer, afstand til Washingtons politiske eliter og en længsel efter fortid og magt. Vances tekst kortlægger et emotionelt landskab, hvor Trump fremstår som en illusionist, der kan trylle de vrede hvide tilbage til en mytisk fortid, hvor ære og magt var dagens orden.

ÆNGSTELIGE HILLBILLIES

Vi tager udgangspunkt i Raymond Williams' notorisk løst definerede begreb 'følelsesstruktur,' fordi vi er "optaget af betydninger og værdier, sådan som de leves og føles aktivt" (Williams 14), men også som de repræsenteres æstetisk. I *Affective Mapping: Melancholia and the Politics of Modernism* uddyber Jonathan Flatley Williams' begreb og forklarer, at en stemning (*Stimmung*) og en følelsesstruktur ikke er modsætninger, men at de gør forskellige ting. Fordi følelsesstrukturer "er mere diskrete, mindre totale, og de orienterer sig mod en bestemt social klasse eller kontekst" (27), er de på nogle måder mobiliserbare inden for en mere overordnet stemning, defineret som "en atmosfære, en slags vejr" (22), som deles af større befolkningsgrupper. Denne skelnen ses også i *Encountering Affect: Capacities, Apparatuses, Conditions* af Ben Anderson, som bruger de lignende begreber

'følelsesstrukturer' og 'affektive atmosfærer' 106) som de to måder, hvorpå kollektive affekter påvirker og påvirkes. I særlige X-kulturer ("cultures of") eller X-aldre ("ages of") giver særlige affekter en følelse af "ensartethed for en mangfoldighed" (119), en forenende faktor, som er resultat af bestemte samfundsmæssige udfordringer eller kulturelle udviklinger, der kan opfattes som truende. Den kollektive stemning kan derfor være karakteriseret af frygt, prekæritet, melankoli, glæde eller optimisme. Litteratur og kunst er ifølge Williams vigtige måder, hvorpå man kan forudse det, som endnu ikke er, men kan "blive institutionaliseret eller formaliseret i ideer" (Anderson 122), fordi følelsesstrukturer efterlader sig spor.

De to erindringer udgør eksempler på spor af den frembrusende følelsesstruktur i USA, som (fattige) hvide amerikanere i fællesskab (men af forskellige årsager og fra forskellige positioner) reproducerer. Denne struktur kan spores i Trumps taler, tweets og "affekt-bites" (Woodward 26), når han harcelerer mod fremmede trusler og lover kulminedriftens genkomst; på de sociale medier, når ængstelige hvide starter bevægelser og protester; eller når Trump-modstandere hylder voldelige angreb på nynazister; i nyhederne, når værter som Sean Hannity og tidligere Bill O'Reilly (begge hos FOX News) diskuterer immigration som en trussel; og i æstetiske artefakter, der tematiserer grimme følelser. I sin indsættelsestale i januar 2017 talte Trump om et USA, der var truet på alle fronter. Hans retorik var grum og hans billedsprog skræmmende. Han appellerede til et særligt segment af befolkningen med fraser som "de glemte mænd og kvinder" og "kæmpende familier,"² og forstærkede billedet af et USA under angreb: "Vi skal beskytte vores grænser mod plyndringer fra andre lande, der producerer vores ting, som stjæler vores industrier og som ødelægger vores jobs" (Wolf). Trump italesatte en genstandsløs følelse af uretfærdighed og vanære, som resulterer i en ængstelighed omkring fremtiden. Omend han lover amerikanerne, at "Amerika vil begynde at vinde igen" (Wolf), er talen karakteriseret af en tone, der udtrykker desperation over landets nuværende tilstand, en tilstand af krise og forfald: "Mødre og børn er fanget i fattigdom i de indre byer; gennemrustne fabrikker er

2 Vi har forsøgt at bibeholde Trumps særlige (ofte ubehjælpssomme) talestil i oversættelserne, som derfor fremstår noget klodsede.

strøet omkring som gravsten i nationens landskab" (Wolf). Trump har ikke skabt den, men spejler sig i den følelsesstruktur, der allerede eksisterer blandt visse dele af befolkningen, særligt dem der i forvejen lever prekæriserede liv. Trump orienterer sig retorisk og politisk mod en affekt, som er præ-ideologisk og "social på en måde som ikke kan reduceres til en fast institution eller diskurs" (Flatley 25).

Family of Earth og *Hillbilly Elegy* udgør eksempler på, hvad Williams kalder "vidnesbyrd" eller kulturelle artefakter, "som ofte er blandt de første indikationer, i kunst og litteratur, på, at en sådan ny struktur er under dannelse" (15). Selvom der ikke nødvendigvis er tale om en ny struktur, er det nyt, at en kollektiv følelse som ængstelighed rodfæstet i prekæritet, som ikke er en "dominant offentlig følelse" (Anderson 107), reproduceres i den dominante kultur og af den amerikanske præsident.

Denne ængstelighedsstruktur er relateret til maskulin, hvid dominans forankret i et fundamentalt racistisk system. De ængstelige bjergfolk reagerer med vrede og ængstelighed, fordi ønsket om at bevare og videreføre hvid dominans, maskuline værdier og ære ikke opfyldes. Vreden og angsten er "kobling[er]" (Williams) til den overordnede følelsesstruktur, og disse følelsesudbrud kan både spores i teksternes repræsentative niveau og i deres tone (Ngai), defineret som "et litterært eller kulturelt artefakts følelsestone: dets globale eller organiserende affekt, dets generelle disponering eller orientering over for dets publikum og over for verden" (Ngai 28).

BJERGENES FOLK OG ÆRESKULTUR

I *Southern Honor* analyserer og diskuterer Bertram Wyatt-Brown æresbegrebet historisk i Sydstaterne. Wyatt-Brown skelner mellem to ærestraditioner: "primal-ære," der kommer fra det indoeuropæiske etiske system, og et æresbegreb forbundet med aristokrati og fornemhed, der stammer fra det stoisk-kristne system. Det var det sidstnævnte æreskodeks, der fik en central plads i Sydstaternes opfattelse af fortjeneste og hæder. Dette æreskodeks indeholdt primært fire underkategorier: 1) Traditionelt var ære først og fremmest et spørgsmål om mod, men en uforbeholden vilje til at konfrontere eller eliminere familiens eller fællesskabets fjender og en kamp- og hævnparathed hørte med til social status, forstået som

agtelse og ry, 2) en stærk, endda voldsom vilje og et maskulint udseende bidrog ligeledes til social værdi i Sydstaternes aristokrati, 3) æresbegrebet indeholdt en ufravigelig insisteren på maskulin dyd og etik, kombineret med en problematisk holdning til kvinder og 4) endelig afhang en sydstatsmands status af hans æresord, "som et bånd der knyttedes på linje med familiealliancer og -forpligtigelser" (34). For at opretholde orden og ære måtte disse elementer af æreskodekset forsvares, og ethvert brud på kodekset ansås som en krænkelse, der i yderste tilfælde kunne resultere i tab af status og fordømmelse fra lokalsamfundet. Der er derfor knyttet en vis form for ængstelse til æresbegrebet, da opretholdelsen af ens ære ofte kunne være et temmeligt usikkert foretagende.

I sydstatslitteratur forstærkes eller problematiseres æreskodekset ofte, og Wyatt-Brown finder i sydstatskulturens fordomme mod slaver og deres efterkommere stærke anstrøg af en historisk stigmatisering af de æresløse. Også fattige hvide, som, deres "blod" til trods, ikke lever efter fællesskabets regler og værdier, tilhørte de udstødte æresløse (46). Dette ses fx i William Faulkners roman *Flags in the Dust*, hvor Miss Jenny skælder alle mandlige medlemmer af familien Sartoris ud for deres selvdestruktive tåbelighed, men deres mod og ofre gennem flere generationer gør, at hun alligevel kan holde hovedet højt og ryggen rank i samfundet. "I det mindste lod han sig slå ihjel på anstændig vis", siger hun til den unge Bayard Sartoris om sin egen afdøde mand (220). Kujoneri var en plet på familiens omdømme og mod i de gamle Sydstater, som Wyatt-Brown udtrykker det, var "en personlig attribut, som ikke helt kunne adskilles fra familiesammenhængen" (43).

Efter Den amerikanske Borgerkrig udvikledes kodekset yderligere fra at være et overklassefænomen til et hvidhedsfænomen, hvor særlige problematikker opstod i forbindelse med den maskuline dyd og kvindelige renhedsidealer. Wyatt-Brown nævner, at denne "seksuel[le] ære" var "det mest mærkværdigt ambivalente aspekt af æresbegrebet i De amerikanske Sydstater" (50), og den var tydeligvis rodfæstet i en (hvid) ængstelighed omkring raceblanding, hvilket også manifesterede sig i Sydstaterne i de såkaldte Jim Crow-love. Hos sydstatsfolk og bjergfolk i det 20. og 21. århundrede er dette æresbegreb blevet yderligere forplumret race- og klassemæssigt, og vrede, hvide mænd i de sydlige bjergregioner synes at have adopteret

disse værdier, som en måde at legitimere sig i et prekæriserende system, der søger at racialisere fattige hvide som ikke-helt-hvide.³

Litteraturen fra regionen udtrykker således en ængstelse, der er symptom på en større ængstelighedsstruktur. Ængstelighed er med andre ord en social og kulturel affekt, en social formation af ængstelse som individuel følelse, der på mange måder kan generaliseres til en større struktur. Som Anderson formulerer det, kan en sådan følelse forstås som en "fælles disposition" (120), der påvirker, hvordan man relaterer til verden og til magtstrukturer. Ængstelighed er ikke kun en individuel, psykologisk følelse eller tilstand, men en klasse-baseret, politisk mobiliseret og mobiliserbar stemning, en følelsesstruktur.

REAKTIONÆR NOSTALGI – WILMA DYKEMANS FAMILY OF EARTH

Dykemans memoirer tematiserer naturen og truslen fra den vedvarende industrialisering gennem en affektiv prisme, der positionerer den unge Wilma som prekær heltinde, der må navigere et farligt terræn, både fysisk og følelsesmæssigt. Selvom erindringsbogen er fuld af lovprisninger af den stoiske fader, Willard, og den pragmatiske, men kærlige mor, sniger der sig en melankolsk og ængstelig tone ind i fortællingen. Som Ngai beskriver det, er 'tone' ikke lig med narrativ stemme eller udelukkende bestemt af læserens fortolkning, men en mediering mellem disse elementer samt en mere udefinerbar stemning produceret af teksten. Dykemans stemme er kritisk og konservativ over for bjergsamfundet og de mennesker, hun vokser op sammen med, men hendes tone kan bedre beskrives som ængstelig. Fx beskriver hun sin fødsel således: "Fra min mors mørke og varme skød blev jeg slynget ud i verden" (12). Om end det er en lykkelig begivenhed at blive bragt til verden, er livet en kamp fra første færd, og både andre folk og naturen er elementer, der må besejres.

Meget af memoirerne er farvede af deres samtid, efterkrigstiden, hvor Appalachia blev udsat for stigende industrialisering og kommercialisering i forbindelse med minedrift og turisme (Batteau). Tonen i bogen er derfor

skeptisk og ængstelig over for de nye fremmede, der kommer til regionen og opkøber land, og minedrift beskrives som et onde, der ødelægger bjergenes uberørte naturskønhed. Dykeman begræder tabet af en uskyldig og meget hvid fortid, der nærmest huskes aggressivt nostalgisk:

Det var mig en gåde, at på mindre end hundrede år, åh faktisk mindre end det, kunne landets konturer forandres så meget. På en eller anden måde troede jeg, at det var flere menneskealdre siden, flere hundrede år, at bisoner og de vilde kalkuner og de høje træer havde været et almindeligt syn. Men det var kun et par hurtigt passerende år siden, som om det var i går, at disse vilde herligheder, der er så særlige for USA, var blevet jordet med en ufattelig ødelæggelseslyst. (158).

Denne sentimentalisme er både vred, skuffet og ængstelig, og den kommer ofte til udtryk igennem memoirerne i små bibemærkninger om barndomshjemmets materielle aspekter. Som en slags coda til et kapitel om Depressionen, begræder Dykeman teknologiske fremskridt igennem en kritik af elektriske komfurer. Hun skriver afsluttende: "Nu til dags i vores køkken derhjemme, står der en skinnende hvid tingest, som selvfølgelig er simpel og behagelig at bruge. Men der mangler dog noget, noget som forsvandt, da det gamle træbrændekomfur blev taget" (60). Dykeman bruger ofte passive konstruktioner. Noget bliver taget og noget bliver ødelagt, men der er ingen gerningsperson, ingen, der kan holdes direkte ansvarlig. Denne diffuse skyld er derfor en forstærkende faktor i memoirernes ængstelige tone. Dykeman udtrykker en vrede over tabt fortid, men dette tab ændres i andre sektioner til en mere fremtidsorienteret ængstelighed, som er resultatet af en samtidig prekæritet og desperation. Sianne Ngai skriver om dette element af ængstelighed, at "afventende følelser," såsom angst, frygt og håb, "sigter mindre mod et specifikt objekt som fetich for deres begær, som mod konstellationen af verden generelt..." (210). Ængstelse forekommer derfor som altid allerede fremtidsorienteret og ofte uden bestemt objekt.

En central begivenhed i Dykemans memoirer er oplevelsen og overlevelsen af Depressionen i 1930'erne. Op gennem 1920'erne oplever samfundet en enorm vækst baseret på kulminedrift, turisme og landspekulation,

3 For en diskussion af hvidhed og klasse i USA, se Painter og Isenberg.

hvilket Dykemans familie selv oplever, da en *carpetbagger*⁴-storby-type tilbyder en enorm sum penge for familiens hus og land, som fører til deres forflytning. Scenen belyser, hvordan Dykeman konstruerer regionen og indbyggerne som prekære liv, der konstant trues af udefrakommende ideer såvel som personer. Tiden under Depressionen beskrives derudover som en katastrofe for samfundet og særligt for de af naboerne, der ikke magtede at leve med måde og fornuft. Hvor Willard tager børsens krak og den efterfølgende tid med ophøjet ro, græder Willa og moderen over deres tabte, beskedne formue. Faderen revser dem: "Hør her," sagde Far, og hans tone var meget sagte, 'i dette hjem græder vi ikke over penge. Vi skal nok klare den'" (55). Willa og moderen accepterer dette påbud med en nærmest underdanig tillid til, at faderen ved bedst, for hos hendes familie "havde tingene altid været beskedne, og [de] havde ikke svært ved at skære endnu mere fra" (55). Dykeman trækker dermed på de kulturelle strenge, der foreskriver en patriarkalsk form for ære, rodfæstet i en stoisk tilgang til modgang. I modsætning til familien går resten af samfundet i panik: "Håbløsheden væltede som en bølge ind over byen. (Mænd hoppede ud ad vinduer, og koner fulgte efter deres mænd alle steder, de færdedes, på grund af den overhængende trussel om selvmord, der lå i luften.) Avisen var som én stor dødsannonce, og byens største kirkegård fik en selvmordsafdeling" (55). De desperate bjergfolk under Depressionen, som de skildres af Dykeman, illustrerer, hvordan ængstelighed ofte er fremtidsorienteret, en forventet fremtidig følelse, der er både eksternaliseret, social og strukturel, "en foregribende struktur" med Ngais ord (215).

Memoirerne gør både brug af specifikke katalysatorer for følelsen af ængstelse, som med Depressionen og minedriftens indtog, og af mere undefinerbare underliggende strukturer. Dykeman skildrer dette usagte som en social affekt, der gennemsyrrer samfundet: "Intet kan være udelukkende smukt og frit; der var altid et eller andet element af bekymring, sygdom, død eller ødelagte høster hver eneste sæson og hver eneste dag. Børnene vokser op med den tunge byrde, det er, at have den slags ulykkelighed og

4 *Carpetbagger* er et nedladende udtryk for en udnyttende udefrakommende, ofte nordstatskapitalist eller politiker, i Sydstaterne efter Den amerikanske Borgerkrig (1861-65) i Rekonstruktionsperioden (1865-1877).

ansvar liggende på deres skuldre" (74). Samtidig beskriver hun det som noget fælles iboende i bjergfolkets sjæl: "man bliver født ind i ensomhed i bjergene [...] Når voksenalivet afslører alle mænds [sic] medfødte alenehed,⁵ er det ikke ligeså overvældende, hvis du har boet i bjergene, for noget i din sjæl har siden barndommen hvasket det til dig" (82).

Beskrivelserne af bjergfolkets ængstelige sjæl flettes ofte sammen med en kritik af den gennemsyrende prekæritet, der karakteriserer livet i regionen. Bjergene er måske smukke, men de er også hjem for en masse tvivlsomme eksistenser, som Dykeman både væmmes ved og sympatiserer med. Depressionen har gjort det svært for mange familier, men både før og efter væmmes Dykeman over den "ubønhørlige, dræbende fattigdom og skam" (Allison 65), de andre børn personificerer med "deres magre, usunde ansigter" (74). En nabodatter, der spiser middag hos Dykeman-klanen, beskrives som et vildt dyr, der frådende kaster sig over maden med sine "knoklede, tynde fingre" (74), og skolekammerater generaliseres som sygelige: "Børn i bjergene er ofte fysisk deforme, eller til dels mentalt og nervemæssigt hæmmede [...]. Meget af det er på grund af hyppig indgiftning" (74). Hun siger yderligere om den spisende gæst: "Hendes arme var tynde og udtærede, og der var noget sygt over hele hendes fremtoning. Jeg var også tynd og senet, fordi jeg altid var aktiv, men hun var anderledes mager. Det var magerhed som følge af mangel på mad og for meget arbejde, ikke en naturlig, ungdommelig form for magerhed" (75).

Med kritikken af *hillbillierne* viser Dykeman, at prekæritet er et regionalt fænomen: børn i bjergene er fattige og sølle, fordi bjergenes geografiske isolation fører til social segregering og kulturel såvel som følelsesmæssig fattigdom. Dykeman konstruerer således en underlig ambivalent følelse af tilhørsforholdet til bjergene, som både beskrives som livgivende og fængselsagtige på samme tid. Der er utallige beskrivelser af "de mørke bjerge" (73), livet i "skyggen af bjergene" (70), og insekter i familiens have beskrives som "fjender" (109). Disse elementer giver memoirerne en særlig prekær stemning, som er medskabende for den overordnede følelse af ængstelighed.

5 Dykeman skelner i teksten mellem "aleness" og "loneliness," hvorfor vi bibeholder denne særlige ordlyd i oversættelsen.

BESØG I TRUMPLAND – J. D. VANCE'S HILLBILLY ELEGY

I modsætning til *Family of Earth* vælter vreden uhæmmet ud over siderne på Vances *Hillbilly Elegy*, og forfatterens tone er ængsteligt vred—både på sit ophav og den bjergkultur, der formede ham og på det neoliberale system, der fortsat prekæriserer bjergfolkene. Det er ikke en aggressiv nostalgi, der præger *Hillbilly Elegys* stemning. Det er snarere ren aggressivitet.

Vance zoomer ind på de hvide, fattige amerikanere, der er forbundet via en "hillbilly highway", som førte migranter gennem Kentucky, West Virginia og Tennessee op nordpå, hvor de søgte arbejde i efterkrigstidens industri anlæg. Med sig havde de ikke blot deres fattigdom, men også Sydstaternes æresbegreber og deres affektive (og kulturelle) mønstre. Selv Vance, der er tredjegerationsindbygger i Ohio, kalder sine bedsteforældres hus i Jackson, Kentucky, sit hjem. Her i hjertet af det sydøstlige Kentucky bor de fleste i bjergene omkring Kentucky Highway 15 stadig i trailere, i statsunderstøttede boliger og i forfaldne træhuse. Bjergfolkene levevis spredte sig til Nordstaterne med de tilflyttede underklassehvide. Vance kalder Middletown, Ohio, hvor han voksede op, for "Middletucky" (21), og hans hjemby er en typisk Rustbælteby med et generisk navn, hvor bjergfolkene og deres værdier hersker. Socioøkonomisk er den arbejderklasse. Racemæssigt er der masser af hvide og kun ganske få sorte indbyggere. Og dens skæbne er forbundet med Armco Steel, hvor de fleste tilflyttere fra Sydstaterne fik arbejde, og hvor de fleste af dem mistede det igen. Ændringen har været "mere erosion end mudderskred" (50) og har fulgt Armco Steels fusion med et japansk selskab til Armco Kawasaki Steel. Vance tager sine læsere med til bymidtens forladte butikker med knuste vinduer og skilte, forbi nedlagte butikker og videre til et gigantisk palæ, der for nylig blev solgt for en slik. Hovedgaden er hjemsted for narkomaner og pushere. Vi er kort sagt i Trumpland.

Faktisk delte *hillbilly*-migranterne mange økonomiske og regionale karakteristika med sorte sydstatsamerikanere, der flyttede til Detroit (31). Selv om sammenligningen ikke er populær i liberale kredse, sammenligner Rod Dreher Vances selvbiografi med Ta-Nehisi Coates' *Between the World and Me*, idet den gør for fattige hvide, hvad Coates gjorde for fattige sorte: giver dem en stemme og en vred én af slagsen. Den amerikanske drøm om succes er død både i Coates' sorte verden og blandt Vance's *hillbillier*,

som nu bor i de fattige kvarterer, de forbinder med Det sorte USA. Vance kritiserer beskrivelser af Rustbæltets hvide som maligne racister, selvom de understreger deres egen hvidhed for at skabe afstand til etniske minoriteter. Deres racebetingede angst er én streng af Trumps vinderformular og den retorik, der giver de ikke-hvide skylden for USA's problemer. Dog understreger Vance, at ingen enkel problematik kan forklare den hvide underklasses ængstelighed. Han forbinder på interessant vis økonomi og affekt og kortlægger i selvbiografien den hvide underklasses følelser. De æresbegreber, de havde med fra Sydstaterne, kan ikke fungere i Rustbæltet, og dette tab af et vigtigt værdisæt resulterer i et giftigt affektivt landskab.

Vreden, som udledes af en følelse af såret ære, er en forskruet idé om mod, som kan spores tilbage til Sydstaternes æresbegreb. Adskillige scener i *Hillbilly Elegy* skildrer bjergfolk, der forsvarer deres fornærmede ære med ekstrem vold. Vances onkel Pet føler, at en lastbilschauffør, der under en varelevering kalder ham en "son of a bitch", fornærmer hans mor, og han reagerer som en *hillbilly* bør: Han hiver manden ud af lastbilen, slår ham bevidstløs og skamferer ham med en el-sav (14). Vance selv har problemer med temperamentet. Under en udflugt i Cincinnati blokerer en anden bilist hans køretøj, og ved næste stop for rødt er Vance parat til at springe ud af bilen og enten insistere på en undskyldning eller slå bilens fører til plukfisk: "Den anden bilist havde fornærmet min ære, og den ære, min barndoms lykke afhang af..." (246). Ideen om lykke er her central for en forståelse af bjergfolkene ængstelighed: med sydstatsæren i bagagen sidestilles lykke med ære, og tabt lykke fører til diffus ængstelse.

Vances *hillbillier* præsenteres i det samme affektive terræn som det, Trump indtager—et terræn farvet af mistro, prekæritet, trodsighed og angst. Kommentatorer sporer sig (måske ubevidst) ind på ængsteligheden og reproducerer den selv, når de psykoanalyserer Trump. Der kommer en intens ængstelighed til syne, når politiske kommentatorer og psykologer, for ikke at nævne bloggere, graver i Trumps psyke og i statistikker om *hillbillierne* for at forklare Trumps sejr. I sin *New Yorker* anmeldelse af *Hillbilly Elegy* identificerer Joshua Rothman en psykologisk diskurs i teksten. Rothman mener, at beboere i Vances Trumpland lider af "tillært hjælpeløshed" (3), og han lægger sig op ad en psykologisk terminologi med ord som "toksicitet" (5) og "blame-shifting" (5), men identificerer

også interessante affekter som skam (6) og frygt. Disse affekter kobles til en underliggende ængstelighed, der kommer til udtryk i næsten alle situationer i Vances opvækst. "Vores liv virkede så sprængfarligt, at jeg hele tiden var på vagt," skriver Vance. "Det var som om vi levede blandt landminer—et forkert trin og *kaboom*" (72).

Denne ængstelighedsstruktur gælder *hillbilly*-samfundet som helhed, og den skyldes følelser som had, misundelse og vrede. Vold synes at være den eneste mulighed for protest og genoprettelse af ære. Fordi andres agtelse og respekt er vigtig for *hillbilly*-kulturen, deler man aldrig ud af familiens eller lokalsamfundets problemer til udenforstående. Som Vance skriver, respekterer de hvide i Rustbæltet kun deres egne, og hans bedstemor, Mamaw, er klar til at dræbe enhver, der ikke viser den fornødne respekt over for hende og hendes familie, eller på anden måde nedgør *hillbillierne* ry, klasse- og racetilhørsforhold (15). Dette voldelige aspekt af æresbegrebet kan også spores til ængstelighed over køn og maskuliniteter. *Hillbillierne*, på linje med sydstatsmaskuliniteten, forbinder det mandige med viljestyrke og voldelig adfærd. Vances Blanton onkler passer til profilen. En ung mand ønsker at "spise trusserne på" onkel Teaberrys søster og bliver med gevær for tindingen tvunget til bogstaveligt talt at sluge hendes undertøj. Blanton-onklerne håndhæver *hillbilly*-retfærdighed og opfører sig som rovdyr for at forsvare *deres kvinders* ære. I eksempler som dette understreger Vance diskrepansen mellem bjergfolkets værdier og trodsig *hillbilly*-affekt og opførsel, som på mange måder skyldes mangel på tillid og ængstelighed over egen position i samfundet samt mangel på værdi i fællesskabet.

Denne manglede tillid sidestilles i *Hillbilly Elegy* med melankoli og pessimisme. Vance forklarer, at "der er ingen undergruppe af amerikanere, der er mere pessimistiske end arbejderklasse-hvide" (194). Han illustrerer denne pessimisme med eksempler, hvor han møder *hillbillier*, der synes at modarbejde sig selv og samtidig projicerer deres uheld og mangel på succes over på Obama-økonomien (188-89). Han tilskriver fænomenet en form for "kulturel uengagerethed" (189) og dét, at kulturen ingen positive forbilleder har (188). Dette resulterer, ifølge Vance, i en kulturel stemning af håbløs ugidelighed, som kommer til udtryk i *hillbillierne* kynisme og apati: "Hvis du tror på, at hårdt arbejde betaler sig, så arbejder du hårdt; hvis du

tror, at det er umuligt at komme frem i livet, selvom du knokler, hvorfor så overhovedet forsøge?" (193). Vance illustrerer denne apatiske attitude med anekdoter om unge mænd, han tidligere har arbejdet sammen med, eller bekendte, som på de sociale medier brokker sig over systemet, til trods for at Vance ved, at de selv har sagt deres job op, fordi de ikke gad stå tidligt op (7). Vance finder i én af disse unge mænd, der har "al grund til at arbejde, der ubekymret mister et godt job med fremragende sundhedsforsikring" (7), og overordnet i sit samfund "en vilje til at skyde skylden på alle andre, men ikke på sig selv" (7). Han konkluderer, at denne projicering adskiller sig fra andre overlevelsestrategier i det moderne USA og mener, at det er med til at forklare Trump-sejren, fordi det lykkedes ham at mobilisere underklassens vrede som politisk strategi. Deres kynisme kunne legitimeres, fordi deres ulykke og lave sociale position nemt kunne bortforklares med et enkelt navn: Obama. "Barack Obama rammer lige i hjertet på vores dybeste usikkerheder" (191). Ved at have en (sort) syndebuk kan *hillbillierne* undsige sig selv og dermed skubbe ansvaret for deres samfunds sociale problemer fra sig:

Præsident Obama ankom på scenen, lige som mange folk i min omgangskreds begyndte at tro på, at det moderne amerikanske meritokrati ikke var indrettet til dem. Vi ved godt, det ikke går så godt. Vi ser det hver dag: i teenageres dødsannoncer, som ikke nævner dødsårsag (læs: overdosis), i de udelige gutter, vi ser vores døtre spille deres tid sammen med. (191)

I *Statistical Panic: Cultural Politics and Poetics of the Emotions* skriver Kathleen Woodward, at "sociale følelser kan være strategiske" (23), og at vrede kan mobiliseres som bevidst politisk strategi (31), en idé som Ben Anderson også udtrykker i *Encountering Affect*. Han skriver blandt andet, at affekter, såsom vrede og ængstelighed, kan medvirke til at "animere til politiske former for vold [og] fungere som katalysator for politiske fællesskaber" (5). Trump kunne angiveligt mobilisere den hvide underklassens vrede og ængstelighed, fordi han talte deres sprog. Hans retorik er voldelig—som når han nævner, at en demonstrant i gamle dage ville være fragtet bort på en bære—og den er vred—som når han truer andre landes statsoverhoveder (@realDonaldTrump Kim Jong-Un) eller håner dem (@realDonaldTrump Trudeau). Han bliver let fornærmet og bruger meget tid på at kritisere modstandere på Twitter og til

sine rallies. Når han tilmed forsvarer hvide nationalister, som vredt marcherer gennem gaderne med brændende fakler og hagekors (Smith), spejler han mange fattige hvides frygt for at blive fordrevet af immigranter og farvede mennesker. Kort sagt: Hans stil taler til bjergfolkets dystre følelsesunivers. Hillary Clinton beskriver indsættelsestalen i januar 2017 som dystopisk: "Jeg hørte det som en hylen lige fra den hvide nationalistiske mavesæk. Dens mest iørefaldende linje handlede om en amerikansk nedslagtning, en opsigtsvækkende sætning mere egnet til en slasherfilm end en præsidents indsættelsestale. Trump malede et billede af et bittert, brudt land, jeg ikke genkendte" (7-8).

Ofte er det dog ikke et specifikt objekt, der giver anledning til ængstelighed, som Ngai beskriver som en fremtidsorienteret affekt. Ligeledes forklarer Vance, at "der var noget næsten spirituelt over den kynisme, samfundet som helhed besad, noget der stak dybere end bare en kortvarig økonomisk nedgang" (188). Han beskriver den gennemgående følelse hos sine landsmænd og -kvinder af uengagerethed og distance som både selvforskyldt og systemisk. "Intet knyttede os til det amerikanske samfund. Vi følte os fanget i to krige, der ikke kunne vindes, og hvori en disproportional andel af soldaterne kom fra vores nabolag, og i en økonomi, som ikke lykkedes med at levere det mest basale, Den amerikanske Drøm lover: en fast løn" (189). Underklassen tilhører Standings 'Prekariat,' en kronisk udsat klasse, som lever ængstelige liv konstant på kanten af samfundet og tæt på den økonomiske afgrund.

Et snævert, giftigt følelsesregister dominerer i virkeligheden både Trumps valgkamp og præsidentperiode og det Trumpland, vi besøger med Vance, som overalt understreger sine egne følelser, der går fra vrede og mistro til en slags lykke, da han endelig flytter ind hos Mamaw. Han inviterer os ind i et landskab af følelser, som også Sara Ahmed udforsker i *The Cultural Politics of Emotion*. Ahmed flytter diskussion om magt og indflydelse til et sprogligt og følelsesmæssigt felt, hvor følelser klistrer visse figurer sammen og skaber afstand til andre (195). Som Rothman og andre påpeger, bruger Vance ordet "hillbilly" med loyalitet og respekt gennem hele sin bog, men hans stemme er lige så kompleks som *hillbillierne* særlige æresbegreber. Han blander kærlighed med foragt—som var han selv en vingskudt sydstatsmand, der konstant forbinder handlinger med ære,

agtelse og omdømme, men alligevel repræsenterer den sårede maskulinitet, der sendte Trump til Det hvide Hus.

KONKLUSION

Family of Earth og *Hillbilly Elegy* kaster lys over—og fungerer som artikulationer af—den reaktionære ængstelighedsstruktur, der for tiden bruser frem blandt fattige hvide og på den politiske scene i USA. Selvom erindringerne er tidsmæssigt forskudt med over 70 år, illustrerer de den samme affekt: ængstelighed. Begge tekster kritiserer prekæriseringen af folkene i de sydlige bjergområder, men er farvet af deres forskellige samtidens kulturelle og politiske problematikker. Hvor Dykeman fokuserer sin kritik af industrialiseringens ødelæggelse og prekærisering af bjergfolket gennem en nærmest økokritisk optik, udtrykker Vance en kritik rettet mod gammeldags diskurser om hvid, maskulin sydstatsære, der ikke længere er gangbare eller relevante i nutidens USA. Begge tekster klandrer dog bjergfolkene selv og portrætterer prekæritet og ængstelighed som til dels selvforskyldte. Dykeman hylder sin fars kritik af sine naboers skødesløshed med materielle goder, og Vance fremhæver, at de fattige hvides modgang ikke alene skyldes systemisk eller politisk undertrykkelse, men også en personlig brist og samtidig en fælles reaktionær og ængstelig *hillbilly*-kultur.

CLARA JUNCKER. Lektor ved Center for Amerikanske Studier, Institut for Kulturvidenskaber, Syddansk Universitet (Odense). Ph. D., Tulane University, New Orleans. Har udgivet doktordisputatsen *Through Random Doors They Wandered: Women Writing the South* (2002) om sydstatslitteratur og en lang række artikler om sydstatslitteratur og -kultur i tidsskrifter som *Southern Studies*, *The Southern Literary Review*, *The Mississippi Quarterly*, *The Southern Quarterly*, *The Literature/Film Quarterly*, *Xavier Review* og i forskellige antologier om Sydstaterne. Hun var senest medredaktør på og bidragsyder til essaysamlingen *Southern Exposure* (2017) og arrangerer med Marianne Kongerslev konferencen "Southern Disruptions" i 2019.

MARIANNE KONGERSLEV, adjunkt ved Institut for Kultur og Globale Studier, Aalborg Universitet. Har skrevet ph.d.-afhandling om indianske køn og litteraturer. Var fra 2014-15 gæste-ph.d.-studerende ved UC Berkeley, Californien. Artiklen er en del af et igangværende forskningsprojekt om affekt, hvidhed og prekæritet i amerikansk litteratur, som er støttet af Carlsbergfondet.

ANXIOUS HILLBILLIES

Reactionary artefacts and affects in Trump's USA

This article explores memoirs that express the anger, anxiety, and spite which Donald J. Trump provoked and tapped into in speeches and other appearances during his run for president, feelings he continues to provoke through social media and public appearances. Taking our departure in texts created by members of the white American underclass, poor white Mountain Folk in the Ozarks and Appalachian regions, as well as displaced southern migrants in Ohio, the article investigates the anxious structure of ugly feelings (Ngai) and explores how these affects relate to the Culture of Honor in the US Mountain South. In memoirs the Southern mountain culture is portrayed as a self-segregating and proud culture that fosters independent, hardscrabble characters, who value a certain kind of honor. Therefore, the article explores the interaction between hate, anxiety, and desperation among *hillbillies* in the Rustbelt and mountain regions and the Culture of Honor they have been shaped by, a culture which activates traditional Southern values and norms about masculinity, whiteness, family, and reputation, while exposing an inner fragility that manifests as emotional projection, substance abuse, violence but also resilience.

KEYWORDS

DA: Appalacheerne; affekt; ugly feelings; Trump; hvidhed; race; prekaritet; Southern honor; maskulinitet

EN: Appalachia; affect; ugly feelings; Trump; whiteness; race; precarity; Southern honor; masculinity

LITTERATUR

- @realDonaldTrump. "Kim Jong Un of North Korea, who is obviously a madman who doesn't mind starving or killing his people, will be tested like never before!" Twitter, 22 Sep 2017, 3:28 a.m., <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/911175246853664768>. Besøgt 22. juli, 2018.
- @realDonaldTrump. "PM Justin Trudeau of Canada acted so meek and mild during our @G7 meetings only to give a news conference after I left saying that, "US Tariffs were kind of insulting" and he "will not be pushed around." Very dishonest & weak. Our Tariffs are in response to his of 270% on dairy!" Twitter, 9 Juni 2018,

- 4:04 p.m. <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/1005586562959093760>. Besøgt 22. juli, 2018.
- Ahmed, Sara. *The Cultural Politics of Emotion*. New York: Routledge, 2004.
- Allison, Dorothy. "Deciding to Live". *Walk till the Dogs Get Mean: Meditations on the Forbidden from Contemporary Appalachia*. Red. Adrian Blevins & Karen Salyer McElmurray. Athens: Ohio University Press, 2015. 65-70.
- Anderson, Ben. *Encountering Affect: Capacities, Apparatuses, Conditions*. London: Routledge, 2014.
- Batteau, Allen W. *The Invention of Appalachia*. Tucson: The University of Arizona Press, 1990. Print.
- Clinton, Hillary. *What Happened*. New York: Simon & Schuster, 2017.
- Coates, Ta-Nehisi. *Between the World and Me*. Melbourne: The Text Publishing Company, 2015.
- Dykeman, Wilma. *Family of Earth: A Southern Mountain Childhood*. Chapel Hill: The University of South Carolina Press, 2016.
- Flatley, Jonathan. *Affective Mapping: Melancholia and the Politics of Modernism*. Cambridge og London: Harvard University Press, 2008
- Gopnik, Adam. "Trump Derangement Syndrome Runs Rampant." *The New Yorker* (April 21, 2017). <https://goo.gl/FccuZZ>. Besøgt 22. april, 2018.
- Isenberg, Nancy. *White Trash: The 400-Year Untold History of Class in America*. New York: Penguin Books, 2016.
- Ngai, Sianne. *Ugly Feelings*. Cambridge og London: Harvard University Press, 2005.
- Painter, Nell Irving. *The History of White People*. New York og London: W. W. Norton & Company, 2010.
- Rothman, Joshua. "The Lives of Poor White People." *The New Yorker* (12. september, 2016). <https://goo.gl/foNZoV>. Besøgt 20. april 2018.
- Silverman, Sarah. "Bernie Sanders In A Candid Conversation with Sarah Silverman." *YouTube*, uploaded by Now This News, 16 December, 2016, <https://goo.gl/9JvmKX>. Besøgt 20 apr. 2018.
- Smith, David. "Trump paints himself as the real victim of Charlottesville in angry speech." *The Guardian*, 23 Aug 2017. <https://www.theguardian.com/us-news/2017/aug/23/donald-trump-arizona-rally-phoenix>. Besøgt 22. juli, 2018.
- Standing, Guy. *The Precariat: The New Dangerous Class*. London: Bloomsbury, 2011.
- "The Trump Presidency: A Damage Report." Temanummer af *The Atlantic* (Oktober 2017).
- Vance, J. D. *Hillbilly Elegy: A Memoir of a Family and Culture in Crisis*. London: William Collins, 2016.
- Williams, Raymond. "Følelsesstrukturer." *K&K – Kultur og Klasse* [Online], 41.116 (2013): 11-16. Web. 20 apr. 2018.
- Wolf, Michael. *Fire and Fury: Inside the Trump White House*. New York: Henry Holt, 2018.
- Woodward, Kathleen. *Statistical Panic: Cultural Politics and Poetics of the Emotions*. Durham og London: Duke University Press, 2009.
- Wyatt-Brown, Bertram. *Southern Honor: Ethics and Behavior in the Old South, Twenty-fifth Anniversary Edition*. Oxford: Oxford University Press, 2007.

